

ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΟ ΝΟΥΜΑ

Φραγκοφύρτη, 26 Δεκεμβρ. 18 Ιανουαριού. 10

Κύριε Διευθυντή του Νουμά,

Ευχαριστώ για τα πολύ κολακευτικά λόγια που έγραψε ο «Νουμάς» στο φύλλο της 20 Δεκεμβρ. για το παιδικό μου βιβλιαράκι, αλλά λυπήθηκα με τις τελευταίες λέξεις που άφροδύν τον πατέρα μου. Η δράση του κ. Μπενάκη ήταν και είναι τέτοια που κάθε Κράτος, εκτός του δικού μας, όπου τα προσωπικά πάθη περνούν πάντα πριν από τα έθνικά συμφέροντα, θα υπερηφανεύονταν να τον έχει συνεργάτη στην αναμόρφωση του τόπου.

Και τέλειο αν είναι ένα παιδικό βιβλίο, (επως βέβαια δεν είναι το δικό μου), είναι κάπως πολύ να παραβάλλεται με εθνική ευεργεσία σαν τη σύνταξη του Αστικού Κώδικα, που θα εξασφάλιζε την απονομή της δικαιοσύνης, δηλαδή την πρώτη και απαραίτητη βάση για να αρχίσει η αναδιοργάνωση της δυστυχισμένης πατρίδας μας.

Με πολλή υπόληψη
Π. Σ. ΔΕΛΤΑ

Σημ. του «Νουμά». — Ο συνεργάτης μας δεν υποτίμησε τις εθν. ευεργεσίες του κ. Μπενάκη· κάθε άλλο· είπε μοναχά πως μεγαλύτερη, από κάθε άλλη, εθνική ευεργεσία είναι το να δουλεύεις για τη μόρφωση του Ρωμιόπουλου, — αυτό που ζητάει να κάνει με το βιβλίο της και η κυρία Δέλτα, όσο κι αν υποτιμάει ή ίδια, από διανοητική μετριοφροσύνη, τη δουλιά της. Ο συνεργάτης μας θέλησε να πεί πως με τον τρόπο που μορφώνονται σήμερα στα σχολεία τα Ρωμιόπουλα και χιλιοί Αστικοί κώδικες δε θα μπορούσαν να κάνουν καλούς πολίτες.

A COSTIS PALAMAS

Comme un superbe cavalier,
Déjà le géant a paru,
Et, sur sa tête aux cheveux drus,
Est la couronne de laurier.

A son côté la Gloire luit,
La Renommée publie son nom;
Le Triomphe dompté le suit;
Un dieu l'inonde de rayons.

La foule aussitôt s'est rangée,
Et, sans peur, le prêtre du Beau

S'avance, les deux mains levées,
Pour prendre les astres, là-haut.

Ton heure n'est pas arrivée;
Attends encore un peu, géant,
Que se lève l'aube sacrée
Du glorieux avènement.

Le peuple viendra te conduire
Dans ton palais marmoréen,
Mais jusqu'à ce jour que ta main
Ne laisse pas tomber la lyre

Livre des combats d'harmonie,
Que se prosterne devant toi
La foule des humains ravie,
O géant, et te fasse roi.

Alors blonde, comme les blés,
Et toute jeune et toute belle,
Reine dans ton royal palais,
Siégera la Muse immortelle.

LILIKA BETSIKA

(Traduit du grec moderne par
Pierre Baudry)

ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΜΕ ΠΙΑΝΟ

Τυπωθήκανε στη Λεϊψία και που-
λιούνται στα γραφεία του «Νουμά».

α') ΠΟΙΗΣΗ ΜΑΛΑΚΑΣΗ:

1) Στην άμνη καρφωμένα	Δρ.	1.—
2) Τραγουδάκι	»	1.—
3) Στη νήσο πέρα ο πύργος της Αθώ-
ρητης	»	1.—

β') ΠΟΙΗΣΗ ΛΑΕΣ ΠΑΛΛΗ:

4) Μολιδιατίσσα	Δρ.	1.—
5) Μισιριώτισσα	»	1.—
6) Ρουμελιώτισσα	»	1.50
7) Αφροδίτη	»	1.50
8) Χάιντε χερσίδε	»	1.—
9) Μικρούλα	»	1.50
10) Στόν Έποπα (μαλλιάρικα Πόπ!) Χαρίζεται.		
- Όλα μαζί ένας τόμος δρ. 5.

πούσανε δυνατά. Έπιασε τη Χρυσούλα και την έσπρωξε στην κρεβατοκάμερα και μπήκε κι αυτός μέσα κ' έκλεισε καλά την πόρτα κ' έλεγε σά να παραμιλούσε.

— Σώπα! Σώπα! Δεν είναι τίποτα... Μή φωνάζεις!..

Την άγκάλιασε σφιχτά σφιχτά και κύταζε πίσω του προς την κλεισμένη πόρτα. Και ξάφνου, κυλίστηκε χάμω στα πόδια του κρεβατιού κι άρχισε να κλαίει και να γελά.

XI

— Η γυναίκα αυτή θα σε πεθάνει, 'Ορέστη μου.

Τόπε τόσο σιγανά που νόμιζες δεν είχαν δυνα-
τό κανένας να την ακούσει. Πρώτη φορά σήμερα τ' άπόγεμα, ύστερ' από τόσον καιρό η Χρυσούλα δεν μπόρεσε πια να βλέπει τον 'Ορέστη να λιώνει και να χάνεται και τότε κύταζε κατάματα και του μίλησε. Του μίλησε τόσο σιγανά που τίποτα δεν ταράχτηκε μέσα στην κάμερα. Το πιάνο ασάλευτο άκουε κι αν μέσα του γινότανε χαλασμοί από σονάτες τραγικές και φοβικές, απόξω τίποτα. Άσα-

λεψιά κι άδιαφορία. Οι φωτογραφίες ήσυχες κυτά-
ζανε και του Μπένετ ο Μπαθωνομάχος έτρεχε ν' αναγγέλει στους Άθηνάιους τη Νίκη. Τίποτα δεν ταράχτηκε μέσα στην κάμερα. Και μόνο ο 'Ορέ-
στης γίνθηκε δυο κομμάτια κ' έπεσε άπάνω στον καναπέ.

Η Χρυσούλα δάγκωσε το μαντηλάκι της σρι-
χτά, για να κρατήσει το κλάμα. Τα γόνατά της τρέμανε και ξανάπε με πιό ψυχομαχητή φωνούλα.
— Μά τη, αγαπάς, την άγκπας; τόσο, 'Ορέ-
στη μου;..

Σώπα...σώπα, Χρυσούλα. Έσύ δεν ξέρεις...
Σώπα...

— Την άγκπας; Την άγκπας;...

Τάλεγε αυτά τα λόγια η Χρυσούλα και δεν πέθαινε. Και δε σηκωνότανε ν' άνοιξει ήσυχα ήσυχα το παράθυρο, χωρίς να τρέξει, και ν' άπλώσει τα μπράτσα της τ' άδυνατισμένα και να κλείσει τα μάτια της και να πέσει. Ο θάνατος θάτανε κάτω στο δρόμο και θα της άνοιγε την άγκαλιά του και θα την έπαιρνε μακριά από τον κόσμο τουτο.

— Μά τί έχεις, Χρυσούλα; Πώς μιλείς έτσι;
Σώπα!

Σηκώθηκε ο 'Ορέστης και μπήκε και κλειδώ-

Ο "ΝΟΥΜΑΣ",

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Για την Ελλάδα και την Κρήτη δρ. 10

Για το Εξωτερικό φρ. χρ. 12 1/2

Για τις επαρχίες δεχόμεστε και τρίμηνες (3 δρ. την τρι-
μήνα) συνδρομές.

Κανένας δε γράφεται συνδρομητής ή δε στείλει μπροστά
τη συνδρομή του.

20 λεπτά το φύλλο λεπτά 20

Τα περασμένα φύλλα του Νουμά πουλιούνται
στο γραφείο μας στη διπλή τιμή.

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στα κιάκια (Σύνταγμα, 'Ομόνοια
'Εθν. Τράπεζα 'Υπ. Οικονομικών, Σταθμός Τροχί-
δρομου ('Ακαδημία), Βουλή, Σταθμ. c υπόγειου Σιδη-
ροδρόμου 'Ομόνοια), στο κιάκι Ιαννοπούλου (Χαυ-
τεία), στα βιβλιοπωλεία 'Εστίας' Γ. Κολάρου και
Σακέτου (άντικρυ στη Βουλή).

Στην Κέρκυρα, Πάτρα και Βόλο, στα Πραχτο-
ρεία των 'Εφημερίδων, στον Πύργο στο βιβλιοπω-
λείο του κ. Κ. Βαρουξή.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

'Ο κ. Βενιζέλος—Μισά δλα—'Αναβολές και
ταξίματα—'Ανάγκη ειλικρινείας.

Ο ΕΡΧΟΜΟΣ του κ. Βενιζέλου στην Άθινα
άποδειξε πόσο λίγη μπιστοσύνη έχει ο λαός στους
πολιτικούς του και στους άλλους που κοκκο-
ρεούνται γι' άρχηγοί κι οδηγούς του. Μόλις μα-
θεύτηκε πως έρχεται, άμέσως ένα ξάφνισμα και μι-
α χαρά άπλωθήκανε στην ψυχή του λαού.

— Έρχεται να μās κυβερνήσει αυτός;

— Μακάρι να μās κυβερνήσει αυτός!

Το «έρχεται να μās κυβερνήσει» και το «μα-
κάρι να μās κυβερνήσει», το ρώτημα δηλ. και η
εύκη, το ξάφνιασμα και το ξανάδασμα, φανερώνουν
τη σημερινή ψυχική μας κατάσταση, την απογοη-
τεμένη κι άκυβερνητη.

Γύρω μας κανένα φωτερό σημάδι δε βλέπουμε.
Και ρήξαμε τα μάτια μας στην Κρήτη κ' εκεί σά
να ξεχωρίσαμε κάποιον ξεχωριστόν πολιτικό άντρα
και τής τονέ ζητάμε σήμερα για οδηγό και σω-
τήρα μας.

*

ΚΡΙΜΑ στην επανάσταση που δε στάθηκε ικανή να-
δείξει έναν άντρα—ένα χέρι δηλ. κ' ένα μυαλό που μās
χρειάζονται σήμερα.

Θηκε στο γραφείο του να μην άκούει, να μη βλέ-
πει— ή! νάξερε, ο πόνος μου είναι άλλος, ο πόνος
μου είναι άγνωστός έμένα!—κ' η Χρυσούλα,
χωρίς καπέλο, τύλιξε το κεφάλι της με μιá μπλάδη
σκούρα μεταξωτή σάρπα (πως έμοιαζε με κάποιες
Παναγίες θλιμένες του Ντάλτσι, που έχουν σκυμένα
τα μάτια λες και κυτάρουνε αιώνια τον πεθαμένο
γυιό τους) και με τις μύτες των ποδιών της σύ-
θηκε προς την πόρτα, την άνοιξε και κατέβηκε
κάτω. Μήτε δεξιά, μήτε ζερβά στρεφότανε. Έίτανε
ήσυχη και σοβαρή κι άπορατισμένη. 'Ηξερε και
που πήγαινε, ήξερε και τί θάλεγε. Θάλεγε: «'Ε-
λεος! Για την άγάπη Σου ο 'Αγαπημένος μου πε-
θαίνει... Έλα!»

Τάλεγε και τα ξαναλεγε μέσα στο νοῦ της τα
λόγια αυτά η Χρυσούλα και πήγαινε βιστική. Και
δεν μπορούσε άλλα λόγια μέσα στο νοῦ της να θυ-
μηθεί. Κάποιος πυρετός ρύθμιζε κι άγρίευε της το
μυαλό, τα κουνήματα, την περπατησιά. Βιαζότανε,
λες κι από φόβο μήν της περάσει ο πυρετός που την
άντρεψε και σωριαστεί κάτω στο πεζοδρόμιο, πριν
προφτάσει κ' έχτελίσει το σκοπό της. Έτρεχε.
Πότε έφτασε στο μέγαρο της Νόρας και χτύπησε
και μπήκε μέσα κι άνέβηκε τις σκάλες (πως πνι-

Οι επαναστάσεις, λένε, βγάζουν πάντα τον ΕΝΑ που χρειάζεται για τις δύσκολες περιστάσεις. Μά οι σωστές επαναστάσεις. 'Η δική μας είναι μισητή επανάσταση, και σ'α μισητή, δεν μπορούσε παρά κι όλη της νύχτα μιστά. Και οι πράξεις της και οι άνθρωποι της.

Και με μισά πράγματα και με μισούς ανθρώπους κανένα έθνος ίσαμε σήμερα δεν πρόκοψε.

*

ΩΣΤΟΣΟ ως έχουμε υπομονή, μάς λένε. "Αμα τελώσει ή Βουλή, όλα θα κανονιστούν. Γιατί, λένε, από τότε θάρρυνόσε και το γενικό ξεκαθάρισμα.

"Ας τελώσει λοιπόν και ή Βουλή! 'Ο Θεός να δώσει μοναχά μήπως μάς πούν και τότε πώς πρέπει να κατερέψουμε νάρθει ή καινούρια πάλι Βουλή για να μπουν τα πράγματα στη θέση τους.

Φοβούμαστε μήπως; σάν τα μωρά τα παιδιά μάς τα πάνε κ' έμα; όλο μ' αναβολές και ταξίματα.

*

ΣΤΗΝ «Αρχαιολογική Έταιρία» βγήκε ο Καθαδίας και μπήκε ο Μιστριώτης. Έργο του «Στ. Συνδέσμου» το πρώτο έργο της καμαρωμένης Έταιρίας το δεύτερο 'Αφού υπάρχει «Ανάγκη ειλικρινείας», ζς το πούμα κ' έμεις, χωρίς να τα ξερομασάμε, πώς προτιμώτερο εΐτανε να μείνουμε χίλιοι Καθαδίες μέσα στο Συμβούλιο της «Αρχαιολογικής Έταιρίας» παρά να μπει ένας Μιστριώτης.

Μά το ξεχάσαμε. Μόλις θυμηφάνηκε ή Έπανάσταση, ο Μιστριώτης, σάν τετραπέρατος Ρωμύς, φόρεσε τον κόκκινο σκούφο και πήγε πλάι της, ζητώντας και λόγου του ανθρώπου!

Π. Σ. ΔΕΛΤΑ

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

—ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ (με εικόνες του κ. Ν. Λύτρα).

—Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ (με εικόνες της Κας Σοφίας Λασκαριδής).

Τυπώθηκε στη Λόντρα, σέ διαλεχτό χαρτί και είναι καλλιτεχνικά δεμένο.

Πουλιέται στο βιβλιοπωλείο της «Εστίας» δρ. 3,50.

γόντανε τα βήματά της μέσα στα παχιά χαλιά, άθόρυβα, σά μέσα σέ δνειρο!) και πώς μπόρεσε και κρατήθηκε όρθή, όταν σέ λίγη ώρα παραμέρισε τη βαριά βελουδένια κουρτίνα της πόρτας και μπήκε μέσα χλωμή κι αγέλαστη ή Νόρα και της είπε με την άκρη των χειλιών της:

— Τί θέλετε;

Τί θέλει; Τί θέλει; "Όλα τα λόγια που είχε στο νου της να πεί, χαθήκανε. Τα μηλίγγια της χτυπούσανε δυνατά κι άκουε τις φλέβες της άπάνω της να φουσκώνουν και να βγγούνε και 'α ήνε να σπάσουν. Τί θέλει; Τί θέλει; Θέ μου, πρέπει ν' απαντήσει, τα δευτερόλεφτα περνούσανε άργά σάν ώρες άποπάνω της κ' ένοιωθε πώς πρέπει να βιαστεί, να μαζέψει το νου της και ν' άνοίξει το στόμα.

— Τί θέλετε;

Ξανάπε ή Νόρα, πιο δυνατά τώρα.

Ή Χρυσούλα άνατινάχτηκε τρομαγμένη. Ποιος μίλησε; Που βρισκότανε; Τη ρωτούσανε τί θέλει! Τί να πεί; Μάζεψε όλη τη δύναμή της, το μνημονικό της τεντώθηκε μέχρι πόνου, όλη τη ζωινή της άντοχη που της άπόμεινε άκόμα, τήνε σνάξε άπάνω στα χείλια της και κουνηθήκανε κ' είπαν:

ΣΠΗΛΙΟΣ ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗΣ

ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

[Στη Ζάκυνθο πέθανε την προπερασμένη βδομάδα ο ποιητής κι αγαπημένος φίλος και συνεργάτης μας Σπήλιος Πασαγιάννης. Για τον ποιητή πούγραφε τους «Αντίλαλους» — τα γιομάτα ποίηση κι όμορφιά τραγούδια — και τις Μανιάντικες «Κουβέντες» στο Νουμά — που ή καθεμιά τους είναι και μιá ολοζώντανη τραγωδία — θά γράψει σέ κατοπινά του φύλλα ο «Νουμάς», δίνοντας το χαρακτηρισμό του κι αναλύοντας το έργο του. Σήμερα δημοσιεύουμε μοναχά την εικόνα του και τ'όμορφο άορθρο πούγραψε για το θάνατό του στην «Ακρόπολη» της Κερκυρας ο κ. Σταμ. Σταματίου.]

Άπό τη Ζάκυνθο μάς άνηγγέλη ένός ποιητή ο θάνατος. Το Σπήλιο Πασαγιάννη. Οι λίγοι έλλακτοι που παρακολουθούν τη Νεοελληνική φιλολογία, θά τέν ένθυμούνται άλησμένητα βεβαίως. Εΐταν ένός ποιητής που σκόρπισε τα διαμάντια της ψυχής του, τα άτίμητα, έδω κ' έκει, σέ περιοδικά και σέ έφημερίδες. 'Ο «Νουμάς» πρξ πάντων, το μόνο φιλολογικό περιοδικό που έχει ή Έλλάδα, είναι καταστόλιστος άπό το μακαρίτη ποιητή τα έργα τα αίματοστάλαχτα. Τα λέω αίματοστάλαχτα γιατί

«'Ο 'Ορέστης... ο 'Ορέστης πεθαίνει... Και μ' έστειλε να σά; παρακλέσω νάρθειτε... μιá στιγμή μόνο... Και φεύγετε πάλι... Έλατε...

Κρατήθηκε άπό τη ράχη μιξς πολυθρόνας κ' έλεγε: «Θέ μου! να μην πείσω! να μην πείσω! Ζαλιζομαι!»

— Σας έστειλε ο 'Ορέστης;

Τα μάτια της μεσοκλειστήκανε και κυτάζαν τη Χρυσούλα.

Κι αυτή έσκυψε τυλιγμένη σφιχτά ώς εΐτανε μέσα στη μπλάβη σάρκα κ' είπε:

— Ναι, να!.. Είμαι ή ύπερέτριά του...

Τίποτ' άλλο δεν είπανε. Κατέβηκαν μαζί κ' οι δυο τις σκάλες — πώς της φάνηκε πάλι τώρα που περπατούσε άπάνω στα χκλιά και δεν άκουγότανε θόρυβος, πώς της φάνηκε πώς έβλεπε δνειρα και παραγοριόταν κ' έλεγε: Θά ξυπνήσω... θά ξυπνήσω... και κατέβαινε ήτυχ ητσι και παραγορημένη. Τά αυτοκίνητο τις περίμενε στην όζώπορτα κ' ή Χρυσούλα βοήθησε τη Νόρα ν' άνεβεί και κάθισε άπέναντί της. Και τήν κυτάζε. Πόσο εΐτανε όμορφη! Εΐχε την έκφυλη χάρη που έχουν στίς κουρασμένες ψυχές τα χείλια τα πολυφιλημένα και τα μάτια τα πολύδερα και τα χυνοπωρικμένα, ώριμα κορμιά.

ήσαν ένα κορμάκι ζωής, που την άφαιρούσε ο δύστυχος νέος, άπό τόν έαυτό του, για να την προσφέρη στο κοινό και την ιδέα. Έτσι είναι οι ποιητές οι εύσυνείδητοι.

Ή βραχεία έπιστολή, που το θάνατό του μάς άνάγγειλε σά γαλαξοφορεμένες άγγελος λυπηρού άγγέλματος, μάς λέει, ότι ο ποιητής άπέθανε σάν ποιητής που εΐτανε και σάν ποιητής ένταφιάσθη.

Έπέθανε, μάς λέει ή έπιστολή, άπάνω σ' ένα όλοφώτεινο 'Ακρωτήρι, άγναντεύοντας το λόφο του Στράνη, άπό όπου ο Σολωμός μας έτραγούδησε την όμορφιά και την έλευθερία. Νικημένος, έξακολουθεί ή έπιστολή, σ' έναν άγώνα μαρτυρικό με τη Μοίρα του, γλυκός και μεγαλόψυχος έως την τελευταία του στιγμή.

Λίγοι βοσκείοι συνέδεγαν στο άπόμερο ξόδι του, τόν ώραίο τραγουδιστή...

Αυτός είναι ο θάνατος και τέτοια εΐταν ή ζωή ένός τραγουδιστή. Ή ποίηση που δίπλα του παράστεκε το έγλύκανε τις τελευταίες του στιγμές και τότε συνώδευσε έως τόν τάφο τόν άχέρταστο!..

Αυτό είναι το πάλ για έναν ποιητή, ίσως όμως και ή άπόλυτη εύδαιμονία για έναν άληθινό τοιούτον

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΑΠ' ΑΦΟΡΜΗ

ΕΝΑ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΣΤΟ ΒΕΛΙΓΡΑΔΙ

«'Ο Μήτσος Χατζόπουλος άπό το Βερολίνο τηλεγράφησε πριν λίγες μέρες, πώς στο Βελιγράδι θά γίνη τα Χριστούγεννα Συνέδριο σοσιαλιστικό άπό Βουλγάρους, Σέρβους κι άποδέλοιπους Νοτιοσλαύους κι άπό Τούρκους και πώς θά συζητηθή σ' αυτό το πώς μπορεί για να λυθή το Βαλκανικό ζήτημα σύμφωνα με τις άρχές του Σοσιαλισμού.

Δέν ξέρω αν ή έδηση είναι ή όχι βάσιμη. Άν είναι, κι θά δέν πρόκειται για ζήτημα οίκογενειακό των Σλαύων — και δέ θά πρόκειται για τέτοιο, άφού παρουσιάζονται άνάμεσα και Τούρκοι —, έπορώ πολύ μη βλέποντας ότι θά λάβουν μέρος στο συνέδριο κ' Έλληνες άντιπρόσωποι. Είναι κ' ο Έλληνες Βαλκανικός λαός κ' ενδιαφέρονται για τη συζήτηση που είναι για να γίνη ή όχι; Δέν το πιστεύω οι όργανωτές του Συνέδριου νάχουνε τόση έδιαντροπία, που να μάς σβόσανε άπό το χάρτη

Θέ μου! πόσες φορές θά φίλησε τα χείλια της ο 'Ορίστης και τα χέρια και το λαιμό. Δέν έβλεπε πια. Μιά θολή σκία άπό δάκρια της σκέπασε τα μάτια. Άποσύρθηκε στη γωνιά και κρατούσε τα γόνατά της — πόσο το είχε συνηθίσει αυτό το κίνημα ή δύστυχη Χρυσούλα! κρατούσε τα γόνατα της για να μην τρέμουν.

Και προσπαθούσε να συνέλθει. Πώς θά του φαινότανε ή έπληξη αυτή του 'Ορέστη! Πώς θά μπει μέσα στο γρσφείο του και θά του πεί: «Ή Άλλη είναι άπόξω άπ' την πόρτα και σέ περιμένει». Κι αυτή δέ θά σταθεί να της δώσει άπάντηση, μά θά φύγει γρήγορα γρήγορα, θά κατεβεί στο δρόμο, θά τρέξει σέ κανέναν κήπο, σέ κανένα μπαγκάκι και ν' άποξημερωθεί. Και το πρξ σά γυρίσει — 'Ω! πώς θά σγκώσει τα μάτια της να δει τίν 'Ορέστη! Άν είναι χλωμός και λυπημένος, μπορεί να μην πεθάνει, βλέποντάς τον. Μ' αν είναι χαρούμενος; 'Ω Θάνατε! Θάνατε! Και θά μπει αυτή μετά και θά διορθώσει το κρεβάτι που θάκει άνω κάτω, θά πλύνει το λαβωμαίο, θά διορθώσει τις πολυθρόνες, το χαλί. τις κουρτίνες. Και θ' άνοίξει το παραθυρο γιατί θά τήν πνίγει ή μυρωδιά της βιολέτας.